

Programma Presentatieconcert CD Angel

Liederen van Nikolai Medtner (1880-1951)

Westvestkerk Schiedam, 7 november 2021, 15.00 uur

Ekaterina Levental, mezzosopraan
Frank Peters, piano

1. Aan de poorten van een heilig huis (De Bedelaar) (*Lermontov*) op. 3, no. 1
2. Winteravond (*Poesjkin*) op. 13, no. 1

3. De Engel op 1bis (*Lermontov*)

4. De Raven (*Poesjkin*) op 52, no.2
5. Serenade (*Poesjkin*) op. 52, no. 6
6. Epitaph (*Bely*) op. 13a
7. Psalm

- 8. No. 2 Suite Vocalise op. 41, no. 2**
Introduzione: Allegretto Espressivo
Gesang der Nymphen
Geheimnisse
Zug der Grazien
Das Der Dichter Spricht

- Uit Neun Lieder von W. Goethe**
9. Wanderers Nachtlied II op. 6, no. 1
10. Mailied op. 6, no. 2
11. Elfenliedchen op. 6, no. 3
12. Aus „Claudine von Villa-Bella“ op. 6, no. 5

13. Elegie op. 45 no. 1 (*Poesjkin*)

www.nikolaimedtner.com

Nikolai Medtner (1880-1951)
CD Angel, Presentatieconcert
Gezongen teksten
Copyright vertalingen Hans Boland ©Papieren Tijger

Aan de poorten van een heilig huis (De Bedelaar)
Opus 3.1

Michail Lermontov/©Kees Jiskoot

Er stond eens voor een klooster-oortjes
Een stakker, om een aalmoes smekend,
Broodmager, dorstig en verdord,
Haast levenloos, door pijn getekend.

Hij vroeg, in zak en as, alleen
Een bete Broods als offerande.
Maar iemand stopte hem een steen
In de tot nap gekromde handen.

Zo smeekte ik, gekweld als hij,
Jouw liefde af met natte ogen;
Zo heb jij 't beste wat in mij
Gevonden wordt, gemeen bedrogen!

Winteravond Opus 13.1
Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland

Achter dichte sneeuwval schuilen
Land en zwerk; de nacht is blind
En de wind lijkt soms te huilen
Als een dier, soms als een kind.
Nu eens is het of het oude
Strooien dak wordt losgewrikt,
Dan weer of in deze koude
Iemand op het raampje tikt.

Maar ons hutje staat verlaten
In de droeve duisternis.
Waarom hoor ik jou niet praten?
Zeg maar, oudje, wat er is.
Komt het door de sneeuw jacht buiten
Waar je moe en stil van wordt,
Of wil jij je ogen sluiten
Wijl je spinrok zachtjes snort?

Pak de bekers, laat ons klinken,
Engel, op mijn arme jeugd,
Laat ons het verdriet verdrinken,
Want dat doet ons beiden deugd.
Zing maar van het pimpelmeesje
Bij het water in de zon,
Zing een liedje van een meisje
In de morgen bij een bron.

Achter dichte sneeuwval schuilen
Land en zwerk; de nacht is blind
En de wind lijkt soms te huilen
Als een dier, soms als een kind.
Pak de bekers, laat ons klinken,
Engel, op mijn arme jeugd,
Laat ons het verdriet verdrinken,
Want dat doet ons beiden deugd.

De Engel op 1a
Michail Lermontov/ ©Kees Jiskoot

Een engel vloog hoog langs de hemel bij nacht
En zong er zijn liedeken zacht;
De sterren, de wolken tezamen, de maan
Zij hoorden dat vrome lied aan.

Hij zong van de zielen die zondeloos zijn
Geboren in 's hemels domein,
Van God in den hoge-, zijn loflied was vrij
Van iedere huichelarij.

Hij hield in zijn arm een jong zieltje geklemd,
Voor een wereld vol treurnis bestemd;
De klank van zijn lied bleef dat jonge ding – zij
Het woordeloos – steeds levendig bij.

Het heeft hier ter aarde veel lijden geduld,
Van wond're verlangens vervuld;
Geen enkele zeurige, wereldse zang
Verving ooit die hemelse klank.

De Raven op 52, no.2
Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland

Hoor die raven! Eentje krast:
'Ik heb honger, er is vast,
Broeder raaf, wel iets te eten.
Wáár zou ik helaas niet weten'.

Krast de ander: 'Kom maar meer,
Er is vlees genoeg voor twee
Achter gindse wilgebomen
Waar een held is omgekomen.'

Wie hem overvallen heeft
En waarom hij is gesneefd,
Weet zijn valk en weet zijn grauwtje,
Weet zijn mooie jonge vrouwtje.

Maar de valk vloog naar het bos
En die fielt berijdt het ros,
En zijn liefde heeft geen dode
Maar een levende van node.

Serenade op. 52, no. 6
Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland

Ik sta, Inezilla,
Beneden en wacht:
Doe open! Sevilla
Geniet van de nacht.

Geen mens houdt me tegen,
Ik vrees geen gevaar.
Vertrouw op mijn degen,
Mijn cape, mijn gitaar.

Je bent toch nog wakker?
Papa is naar bed –
Ontwaakt hij, de rakker,
Dan krijgt hij zijn vet.

Je bent, mag ik hopen,
Alleen?... Maak een touw
Van lakens en slopen.
Wat treuzel je nou?

Ik sta, Inezilla,
Beneden en wacht:
Doe open! Sevilla
Geniet van de nacht.

Epitaphia op 13a
Alexander Bely/©Matthias Konecny

Bevroren in de stervende kou
mijn gezicht.
De schaduwen ring
Sluit zich somber.
Het is lang geleden dat een jonge ziel rustte
In dit schaduwland.
Ween, gebroken snaren
Van mijn ziel!

Psalm
Terwille van uw Naam,
Heer, vergeef mijn zonden, want ze zijn groot.
Toon mij Heer uw genade
en schenk mij verlossing.
Heer, vergeef me.

Neun Lieder von W. Goethe

Wanderers Nachtlied II op. 6 no. 1

Über allen Gipfeln ist Ruh, ist Ruh.
In allen Wipfeln spürest du kaum einen Hauch.
Die Vögelein schweigen im Walde.
Warte nur, balde ruhest du auch.

Mailed op. 6 no. 2

Zwischen Waizen und Korn,
zwischen Hekken und Dorn,
zwischen Bäumen und Gras,
wo geht's Liebchen?

Zwischen Waizen und Korn,
zwischen Hekken und Dorn,
zwischen Bäumen und Gras,
wo geht's Liebchen, sag' mir das!

Fand mein Holdchen nicht daheim;
muß das Goldchen draußen sein,
grünt und blühet schön der Mai,
Liebchen ziehet froh und frei.

An dem Felsen beim Fluß,
wo sie reichte den Kuß
jenen ersten im Gras,
seh ich etwas. Ist sie das?

Elfenliedchen op. 6 no. 3

Um Mitternacht, wenn die Menschen erst schlafen,
dann scheint uns der Mond,
dann leuchtet uns der Stern,
wir wandeln und singen, und tanzen erst gern.

Um Mitternacht, wenn die Menschen erst schlafen,
auf Wiesen, an den Erden,
wir suchen unsern Raum
und wandeln, und singen, und tanzen einen Traum.
Wir wandeln, und singen, und tanzen einen Traum.

Aus „Claudine von Villa-Bella“ op. 6 no. 5

Liebliches Kind,
kannst du mir sagen, sagen warum
zärtliche Seelen einsam und stumm
immer sich quälen?

Selbst sich betrügen
und ihr Vergnügen
immer nur ahnen da,
wo sie nicht sind?

Kannst du mir's sagen,
liebliches Kind?
Kannst du mir's sagen,
liebliches Kind?

Elegie op. 45 no. 1

Alexander Poesjkin/ ©Hans Boland

Haar onbekende schemerduister
En haar geheime bloemenwei
Schenken de poëzie haar luister
En mij de zoetste mijmerij.
Als wáár is wat de dichters leren,
Dan ligt het binnen ons bereik
Vanuit het graf terug te keren
Als schimmen uit het dodenrijk
Die naar de mooiste plekjes komen
Uit hun warmbloedige bestaan
En troost brengen door - via dromen -
Bij vrienden op bezoek te gaan
Die in de Elyzeese velden
Verwacht worden als aan een dis
Waar zich steeds nieuwe gasten melden
Naar wie lang uitgekeken is.

Of zouden wensdromen bedriegen,
En zullen, als de stof vergaat,
Ook onze zintuigen vervliegen
Waarbij ons elk gevoel verlaat?
Is er een oord waar heil en schoonheid
Het lijden louteren met vuur
En waar geen plaats is voor gewoonheid
En indrukken van korte duur?
Zal ik in staat zijn te vergeten
Wat mij het leven had bereid?
Zal ik als dode niets meer weten
Van liefdessmart, van pijn en spijt?